

Eha Aare: Inimene peab ju ometi midagi elus teadma

Tallinna 32. Keskkoolis juba 20 aastat eesti keele ja kirjanduse õpetajana töötav Eha Aare võiks läbi viia ka kehalise kasvatuse tunde, sest kogemused sellest valdkonnast on tal juba olemas.

Eha Aare.

Erakogu

Eha Aare alustas õpinguid oma kodukohas, Rapla maakonnas väikeses koolis. Ta oli õpilasena vaikne ja korralik ning tema sealsele treenerile jäid silma Eha Aare head tulemused kergejõustikus. Seega soovitas treener edasi

õppima minna Tallinna Spordiinternaatkooli. Seda ta ka tegi. Kuna ülikooli edasi minek oli Eha Aare jaoks loomulik, läks ta õppima Tartu Ülikooli.

Spordilaagritest on meelde jäänud toredad lood

Tallinna Spordiinternaatkooli ajal leidsid igal vaheajal aset spordilaagrid. „Kui olime augustis Paunkülas, oli meil ühel ööl vahetuse jooksul ööhäire,“ meenutab Eha Aare. „Meil liikus siseinfo, et häire tuleb ja me olime selleks valmis – me ei läinud ega läinud magama. Lõpuks, kui me olime kella ühe või kahe paiku just magama jäänud, oli ööhäire. Mitte midagi ei olnud näha, oli kottpime, me pidime vile peale treenereid otsima ja mingeid ülesandeid täitma.“ Eha Aare kukkus aga pimedas kraavi, seega pidi ta kõike märgade riietega tegema. Ühel suvel Elvas pidid nad igal hommikul võimlemiseks jooksmas käima. „Kord, kui sadas nii kõvasti vihma, läksime lühikese dressiga ja paljajalu, kuna jalanõud oleksid kõik muidu läbi vettinud. Me pidime ümber järve jooksmas ja see oli hästi lõbus,“ jutustab Eha Aare.

Suured nõudmised ei tee treeneri elu lihtsaks

Kui inimeselt küsida, kelleks ta lapsena saada tahtis, võib saada päris huvitavaid vastuseid. „Mina tahtsin kunagi saada silmaarstiks või bussikonduktoriks,“ väidab Eha Aare. „Aga eks need tahtmised ole muutunud.“ Ülikoolis õppis ta kehakultuuri, mis tähendab, et meie koolis töötav paljudele tuttav eesti keele ja kirjanduse õpetaja võiks olla ka hoopis kehalise

kasvatuse õpetaja või kergejõustiku treener. Kuid konkreetselt õpetajaks saamise soovi pole tal olnud, pigem tahtis ta treeneriks. „Elu teeb oma korrektsioone.“

Trenni läksid need, kes väga tahtsid, seal ei pidanud kedagi sundima midagi tegema. Õpetajana töötades oli aga palju selliseid inimesi, kes kas ei jõudnud kaasa teha või ei tahtnud teha ning nendega pidi Eha Aare rohkem vaeva nägema. „Minu nõudlikkuse juures ei olnud see alati just lihtne, ei mulle ega neile,“ selgitab ta. Ta tahtis juba siis, et tehtaks paremini ja oldaks paremad. „Treenerile on tulemused ka tähtsad.“

Eesti keele õpetajaks saamine läbi juhuse

Eesti keele õpetajaks sai Eha Aare juhuse tõttu. „See lihtsalt juhtus nii,“ seletab ta. Koolis, kus ta tol korral töötas, jäi aineõpetaja lapsepuhkusele. Seega oli vaja kedagi teda asendada ning kuna Eha Aarele on alati eesti keel ja kirjandus meeldinud, hakkas ta õpetama. Samal ajal alustas ta õpinguid Tartu Ülikoolis täiendõppe osakonnas.

„Läänemaal, kus ma õpetasin, oli väga vahva direktor, kes paraku sealt lahkus ja siia kooli tuli,“ meenutab ta. Aasta pärast kutsus too direktor ka Eha 32. keskkooli, kuna siia oli vaja eesti keele õpetajat. Läänemaal oli ainult põhikool, Eha Aare soovis aga õpetada keskkoolis, seega võttis ta pakkumise vastu.

Õpetaja ameti puhul meeldib Eha Aarele kõige rohkem see, et tal on niiviisi võimalus maailma parandada.

Eha Aare (paremal) Kõzõlkumi kõrbes Kesk-Aasias 90ndate alguses.

Erakogu

Eha Aare on veendunud, et inimene peaks elus vähemalt midagigi teadma. Seda nõuab ta ka õpilastelt. Kuid ta näeb, et ainult karmi nõudmisega ei saavuta eriti midagi. „Õpetaja peab olema kohati klouni moodi või naljakas. Õpilastele läheb see korda, kui õpetaja on inimlik ning inimlikkuse üks osa on nali ja naer. Ning kui ma selle kaudu midagi saavutan, mis ma tahan, siis on ju tore.“ Eha Aare on arvamusel, et kui õpetajal on küllalt kogemusi, nii et akadeemiline vabadus on suurem, siis võib ka enda arvel nalja teha. „Ollagi kloun, see teeb elu lihtsamaks,“ naljatleb ta. „Elus on nii palju absurdseid asju, et ilma nende üle naermata ei saagi olla.“

Küsimuse peale, kas talle meeldib siin koolis õpetada, vastab ta kõhklemata: „Jah, väga meeldib. Siin on õpetajate vahel väga head suhted. Niisugune vaba ja sundimatu olemine on. Ei pea kedagi ega midagi kartma.“

Tundideks ette valmistamine muutub aja jooksul lihtsamaks

Eha Aare tavalise tööpäevaga võivad samastuda nii mitmedki õpilased. Eha Aare päev algab kella viie paiku tõusmisega. Kuna ta elab koolist kaugel, peab ta igal hommikul pea tund aega bussiga sõitma. Poole kaheksast jõuab ta kooli ning ülejäänud päev möödub õpetades. Koju jõuab ta aga hilja. „Sel aastal palusin õpilastel võtta vihikud, kuhu nad oma tööd kirjutavad. Kuna ma ei saa vihikuid koju kaasa võtta, pean istuma nendega koolis.“ Umbes viie või poole kuue paiku hakkab ta koju minema. „Siis olen kodus juba nii väsinud, et ega midagi väga teha ei jõuagi. Võib-olla ajalehte lugeda või mõnd huvitavat saadet vaadata.“ Ja nii terve tööädal.

Tundideks ette valmistamine on Eha Aarele aja jooksul lihtsamaks muutunud. „Kui inimene on olnud nii kaua õpetaja, siis on tal päris mahukas pagas,“ seletab ta. Enam ta ei istu laua taha mõttega, et nüüd peab tundideks midagi kokku panema. Kuid kui ta midagi põnevat ajalehest loeb, televisioonist näeb või raadiost kuuleb, paneb ta selle kõrva taha, sest mine tea, võib-olla läheb töö juures vaja. „Enne tundi võtan ma need asjad siis lihtsalt kokku.“

Kui vaba aega juhtub olema, meeldib Eha Aarele lugeda ilukirjandust ja kududa. „Olen käinud ka võimalust mööda ujumas ja talvel suusatamas.“

Eha Aare loeb väga palju. „Ma loen talve jooksul arvustusi ja panen kõrva taha, mida võiks lugeda. Siis ma lihtsalt suvel võtan ja loen neid.“ Kuigi tal ei ole kindlat lemmikraamatut, on ta mõnda aega rohkem lugenud jaapani kirjaniku Haruki Murakami teoseid.

Anette Tõnnus, 11D